

Цялата формална схема е следната:

A [*]	A	B	C: solo	D	A requiem	B
incomp.	requiem	et lux	te decet	exaudi	aeternam	et lux
comp.	aeternam	perpetua	hymnus	rationem	C dona eis	perpetua
				meam	Domine	
				(culminatio)		

Също както в „Благовещение“ /„Мелодия неземна сред нощта“/, в средния дял, преди кулминацията /чийто аналог в стихотворението е абсолютният композиционен център/ звучи соло. Моцартовият ангел казва, пеейки: „te decet hymnus“. Фигурите, които музиката „рисува“, са най-напред „въздишки“ (Seufzenmotiv) при инструменталното фугато и при requiem в хора. Украсяващите солото фигури са „юбилативни“, подобни на гирлянди, увиващи се около небесното химнопение; можем да направим сравнение с Яворовото синонимно вариране: „мелодия вълшебна сред нощта“. По-нататък в стихотворението откриваме и други образи от реквиема - онзи жанр в музиката, който канонически е „закодирал“ формите на небесното. Lacrimosa прозвучава в средата на третата строфа от Яворовия текст /и тихо капят сълзи от очи\ humiliatio (съответно в реквиема - „ого supplex et acclinis“) и „тишината, в която пеят ангелите“, също присъствуват при Яворов:

Душата ми тъгува и мълчи,
О сълза, о дете,
Душата ми бленува и мълчи...

Една от най-съкровениите фигури на европейската musica Sublimis е „ангелското крило“ /„небесното блаженство“/, превърнато от Шилер-Бетовен в „нежното крило на радостта“ („Wo dein sanfter Flügel weilt“). При Яворов то присъствува по неподражаем начин - като нещо незримо, като „лъх“, който предхожда появата на ангел-дете. Обичайното музикално решение, както в началото на Introitus, е инструменталното въстъпление /при по-ранните форми - предимитацията на хорала/, което настройва слушателя за хоровия текст.

Централните стихове на всяка строфа в „Благовещение“ /ако